

LUKU 1

"KUULEEKO ETSINTÄPARTIO? Bob kutsuu partiota", metsänvartija sanoi radiopuhelimeensa. "Löysin jotakin. Odottakaa."

Bob kohotti hattunsa lieviä ja polvistui kuluneen ringan viereen. Hän nosti sen nojalleen korkean männyn runkoa vasten ja ryhtyi penkomaan sen lukuisia taskuja. Kompassi. Sveitsin armeijan linkkuveitsi. Villasukat. Ensiapupakkaus.

Hän nykäisi auki sisätaskun vetoketjun ja kaivoi sieltä esiin kuluneen nahkalompakon. Tutkittuaan lompakossa olevan ajokortin hän hieroi parransänkeään, suoristautui ja siirtyi läheisen

kalliojyrkänteen luo. Kuohuva joki virtasi kanjonissa miltei kymmenen metriä alempana. Hän huokaisi syvään ja otti radiopuhelimen vyöltään.

”Etsintäpartio, Bob palaa. Löysin rinkan nelos-sektorilta läheltä kanjonin reunaa. Henkilöllisyys-todistuksesta päätellen reppu kuului kadonneelle retkeilijälle. Näyttää siltä, että hänkin hyppäsi alas kalliolta.”

”Partio kuittaa”, rätisevä ääni vastasi puhelimesta. ”Onko ruumista löytynyt?”

”Ei”, Bob vastasi. ”Koski varmaankin kuljetti sen alavirtaan.”

”Ymmärretty. Lähetämme uuden partion tutkimaan aluetta heti aamun valjettua. Hyvää työtä, Bob. Palaa tukikohtaan.”

”Bob kuittaa. Loppu.”

Bob hilasi rinkan olalleen päätään pudistellen. Tänä vuonna jo kolme vaeltajaa oli kadonnut hänen alueellaan Varjokanjonissa. Mikseivät retkeilijät voineet etsiä jännitystä jostakin muualta? Vaikka myös

tämänkertainen oli ilman muuta pelkkä valitettava onnettomuus, ihmisten puheet palasivat väkisinkin Bobin mieleen. Huhuttiin nimittäin, että metsässä kummitteli.

Aurinko painui läheisen vuorenhuipun taakse, ja varjot pitenivät, kun hämähäki hiipi metsään. Kun Bob viimeisen kerran vilkaisi ympärilleen, hän huomasi kaatuneen tammen, jossa oli kummallisen muotoinen juurakko. Pitkät juuret törröttivät ilmassa omituisen symmetrisesti kuin jättiläisravun raajat. Bob värähti illan hämyssä.

”Ryhdistäydy”, hän mutisi ja yritti unohtaa kummitusjutut. ”Olet metsänvartija, hyvänen aika sentään.”

Hän kääntyi ja lähti harppomaan reippaasti puiden välistä kohti perusleiriä.

Bobin loitotessa yksi omituisen muotoisista juurista alkoi nytkähdellä. Se keinui pahaenteisesti pimenevässä yössä.

LUKU 2

”YLLÄTTÄVÄÄ, MITEN monella tavalla ihminen voi kuolla”, Tegan sanoi.

Hän seiso i parhaiden ystäviensä Marcusin ja Ningin kanssa parkkialueen laidalla, josta alkoi Varjokanjonin patikkapolku. Ningin äiti oli järjestänyt patikkaretken juhlistaakseen koulun päättymistä. Teganin äidin oli ollut tarkoitus tulla mukaan, mutta viime hetkellä tälle oli ilmaantunut työkiireitä, joten isä olikin lähtenyt Teganin seuraksi. Äiti oli toivonut, että vaellus lähentäisi heitä. Tegan ei ollut asiasta niinkään varma. Hän mulkoili epäluuloisesti isäänsä ja mietti, milloin tämä taas nolaisi itsensä.

Ystävykset tutkailivat Teganin isän ja Ningin äidin kanssa suurta varoituskylttiä, johon oli maalattu liuta pulassa olevia tikku-ukkoja.

”Tuo, joka hyppää kalliolta, on lempparini”, Ning ilmoitti nojaten leukaansa vaellussauvaan. ”Yhdeksän tyylipestettä.”

”Ne näyttävät kieltämättä viihdyttäviltä”, Ningin äiti Yanay totesi kurkistaessaan tyttärensä olan yli. ”Kyltti ei kuitenkaan ole vitsi. Ihmisiä on kuollut, kun he ovat hölmöilleet kanjonissa.”

”Kuolla voi vaikka karusellissa”, tuhahti Teganin isä Ed. ”Haloo, Yanay, hymyä huuleen. Eikös tänne tultu pitämään hauskaa?”

Tegan tuijotti vaelluskenkiensä kärkiä, ja hänen poskiaan kuumotti. Kunpa isä olisi jäänyt kotiin lempipoikansa Milon kanssa. Seitsemänvuotias pikkuveli oli syntymästään saakka saanut Edin kaiken huomion. Teganista tuntui, että Milo oli korvannut hänet.

Yanay hengitti syvään hillitäkseen itsensä. ”Jos tunnemme reitin vaarat, ennen kuin lähdemme vaikeakulkuiseen maastoon, varmistamme, että meillä on hauskaa myös jatkossa. Huomasithan muuten varoituksen myrkkyhämähäkeistä?” Yanay ei pysynyt täysin kätkemään vahingoniloista hymyään osoittaessaan kyltissä olevia kuvia mustastaleskeistä ja ruskohämähäkistä.

Edin vaalea iho kalpeni entisestään. ”Inhoan hämähäkkejä.”

Vanttera Marcus korjasi silmälasejaan ja tiiraili kylttiä lähempää. ”Vedenalaiset kivet, pohjavirtaukset, pyörteet... Vain haivaroitus puuttuu.”

”Vuorivirtahait”, Ning lohkaisi siristellen silmiään kirkkaassa aamuauringossa. ”Kammottavia petoja.”

Tegan nosti rinkkansa maasta ja voihkaisi. Ning oli kokenut vaeltaja, ja äitinsä kanssa tämä oli järjestänyt heidän varusteensa ja jakanut niiden painon tasaisesti seurueen kesken, kullekin kokonsa

mukaan. Pitkä, lihaksikas Ning kantoi enemmän kuin Tegan, mutta myös Teganin rinka tuntui raskaalta, vaikkeivät he olleet vielä edes lähteneet. *Miten minä jaksan raahata tätä selässäni viikon?* hän mietti synkästi.

Yanay huomasi Teganin ilmeen ja hymyili. ”Koeta kestää. Voimasi karttuvat vähitellen, ja rinkkasi kevenee sitä mukaa, kun eväät hupenevat.”

Marcus sovitti lippalakin tiukasti pikkulettiensä suojaksi ja silmäili innokkaasti edessä avautuvaa polkua. Hänestä vaellus oli suuri, jännittävä seikkailu. Hän aikoi kerätä matkan varrelta näytteitä tiedetapahtumaa varten, jonka koulu järjestäisi seitsemännen luokan syksyllä.

Tegan hieroi aurinkovoidetta kalpeaan nenäänsä ja liittyi Ningin seuraan lähtöpaikalle.

”Sormet ristiin, ettemme kuole”, Ning vitsaili, ja hänen tummat silmänsä välähtivät tasaisen, mustan otsatukan alla.

Tegan naurahti hermostuneesti. Hän ei ollut erityisen innoissaan koko retkestä. Hän silmäili uhkaavaa metsää ja yritti vakuuttaa itselleen, ettei siellä ollut mitään pelättävää.

Silti hänestä tuntui, että jokin metsässä tarkkaili häntä.